

LANDSLAG, m. 2. Så kallades den lag, som under medeltiden utarbetades, för att blifva gäl-lande för hela riket.

LANDSMAN, länndsmann, m. 3. pl. — *män*. En, som tillhör samma land som en annan. *Jag är l. med honom. Han är min l. Vi äro l-män.* — I feminin har man börjat bruka *Landmaninna*.

LANDSMANSKAP, n. 3. Det förhållande, som äger rum emellan landsmän. *I främmande land har l-et alltid en viss dragningskraft.*

LANDSORT, länndsort, m. 3. Ort, belägen på landet, landstrakt.

LANDSPLÅGA, f. 1. Plåga, som låter känna sig för ett helt lands innebyggare. *Pest, hunger och krig äro svåra l-gor.*

LANDSPOLE, m. 2. pl. — *spolar*. Se *Isfågel*.

LANDSRÄTT, m. sing. Lag, som gäller särskilt för landet (till skilnad ifrån Stadsrätt).

LANDSSED, m. 3. Sedvana, som genom långliga tiders bruk vunnit laga kraft.

LANDSSEKRETERARE, m. 3. Landshöfdingens närmast underordnade man inom länsstyrelsen och chef för landskansliet.

LANDSTIGA, v. n. 3. (böjes som *Stiga*) Gå i land ifrån fartyg, efter sjöresa. — *Landstigning*, f. 2. — *Ss. Landstigningsstrupper*.

LANDSTING, n. 3. (i Sveriges äldsta tider) Det ting, der konungen med sina drottari fällde dom i sista hand.

LANDSTORM, m. 2. Allmänt uppbud af vapenförel män, med fördelning i två klasser: de kraftfullaste och de äldste.

LANDSTRYKARE, m. 3. — **KERSKA**, f. 1. En, som stryker land och rike omkring, utan varaktig bostad.

LANDSTRÅT, m. 2. (bibl.) Se *Stråt*.

LANDSVÄG, länndsväg, m. 2. Större väg, som genomlöper ett land, och hvars underhållande åligger alla kringboende jordägare gemensamt.

LANDSÄNDA, f. pl. — *ändar*. Gränstrakt, gränsprovins, gräns. *I alla l-r, i hela riket.*

LANDSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) Sätta i land. Se *Land*, a. 1. b. — *Landsättande*, n. 4. o. *Landsättning*, f. 2.

LANDTADEL, m. sing. På landet boende adel.

LANDTARMÉ, m. 3. Krigshär till lands.

LANDTARTILLERI, - - - - ri', n. 3. Artilleri, som brukas till lands.

LANDTBO, m. 3. pl. — *bor*. 1) En, som bor på landet. — 2) Se *Landtbonde*.

LANDTBONDE, m. 3. pl. — *bönder*. Åbo på krono- eller frälsejords ågor.

LANDTBROK, n. sing. Jordbruk i förening med landtmannanäringar. — *Syn.* Jordbruk, Åkerbruk, Agrikultur. — *Ss. L-syrke*.

LANDTBROKARE, m. 3. En, som idkar landbruk. — *Syn.* Jordbrukare, Åkerbrukare.

LANDTBROKS-AKADEMI, - - - - mi', f. 3. Akademi, som har för ändamål att främja och upphjelpa landtbruken i ett land. [— acad.—]

LANDTBROKS-INSTITUT, - - - - üt, n. 3. o. 3. Läroverk för bildandet af kunnige män i landtbruksyrket.

LANDTBROKSMÖTE, n. 4. Möte af landtbrukare till främjande af landtbrukets uppkomst och förkofran.

LANDTBÅD, n. 3. Deputerad i andra kam-maren i det fordn konungariket Polen.

LANDTDAG, m. 2. Församling af landtstän-derna i vissa länder.

LANDTDOMARE, m. 3. Domare, som har sin jurisdiktion på landet.

LANDTEGENDOM, m. 2. Större jordegendom, med underliggande hemman och lägenheter.

LANDTFEST, m. 3. Landtlig fest; fest på landet.

LANDTFLICKA, f. 1. Flicka, född och upp-född eller boende på landet.

LANDTFÖRSVARS-DEPARTEMENTET, n. sing. def. Det af statsdepartementerna, der rege-ringsärender rörande försvarsverket till lands be-redas till föredragning inför konungen, och hvar-ifrån konungens beslut i sådana ärender utfärdas.

LANDTGODS, n. 3. Se *Landtegendom*.

LANDTGREFVE, m. 2. pl. — *grefvar*. 1) (ursprungl.) Af tyska kejsaren tillsatt domare öf-ver en provins eller ett helt land. — 2) (efter Carolingernes tid) Sjelfständig landsherre i några tyska länder. *L-n af Hessen kallas nu kur-furste*.

LANDTGREFLIG, a. 2. Som tillhör eller har afseende på en landtgreffe eller dess vär-dighet.

LANDTGREFSKAP, n. 3. o. 3. Område, der en landtgreffe var domare eller hade styrelsen.

LANDTGREFVINNA, f. 1. En landtgreffes gemål, eller enka efter en landtgreffe.

LANDTGÅRD, m. 2. Gård på landet, med något större jordbruk, och bebyggd för ståndspersoner.

LANDTHANDEL, m. sing. Handel och kö-penskap, som bedrivs på landet, utom stad eller köping.

LANDTHUS, n. 3. Väl bebygdt landtställe, utan jordbruk.

LANDTHUSHÅLLARE, m. 3. En, som idkar landthushållning.

LANDTHUSHÅLLNING, f. 2. Jordbruk och boskapsskötsel jemte dithörande näringsgrenar.

LANDTJUNKARE, m. 3. 1) (egentl.) Adelsman, som bor på sitt landtods och idkar landt-hushållning. — 2) (skämtv.) Herreman på landet.

LANDTJÄGARE, m. 3. Jägare, anställd vid jägeristaten i ett län.

LANDTLIG, a. 2. Som tillhör, har afseende på eller vanligen utmärker landet eller dess innebyggare. *En l. fest. L-a nöjen, seder.*

LANDTLIK, a. 2. Som liknar landet. *Denna stadsdel har något l-t.*

LANDTLIKT, adv. Med ett läge, utseende, en omgivning, som liknar landet. *Det huset ligger l.*

LANDTLOLLA, f. 1. Enfaldig landt flicka.

LANDTMAKT, f. 3. Stat, hvars krigsmakt antingen helt och hållet eller nästan uteslutande består af landtrupper.

LANDTMAN, m. 3. pl. — *män*. 1) En, som bor på landet. — 2) Se *Landtbrukare*. — Gamla plur. genit. *Landtmanna* brukas adjektivt i hopsättningsord, såsom: *Landtmanna-arbete, -näring, -redskap, -vara, -verktyg, -yrke*.

LANDTMARSKALK, länntmarschällk, m. 2. Ridderskapets och adelns talman vid de svenska riksdagarna.

LANDTMARSKALKSSTAF, m. 2. pl. — *stafvar*. Den staf, som en landtmarskalk, till tecken af sin värdighet, utaf konungens hand emottager.

LANDTMARSKALKSKLUBB, m. 2. Ridder-skapets och adelns klubb på riksdagarna.